

[Ole Bjørn Kraft.]

en vis chokvirkning, ikke mindst i Amerika — jeg tror ikke så meget, det var på grund af selve den kendsgerning, at den kunstige måne nu cirklede omkring jorden, som på grund af den kendsgerning, der lå bagved, at Sovjetunionen nu var kommet i besiddelse af interkontinentale raketter, der kunne række fra Moskva til Washington. Jeg vil gerne tilføje, at efter alt, hvad der foreligger for mig, tror jeg, man med sikkerhed kan sige, at den ligevægt, man stræber efter på disse områder, endnu ikke er tilvejebragt for Sovjetunionens vedkommende, men at den vestlige verden på dette område under alle omstændigheder vist nok stadig er den stærkeste. Men den hastige fremvækst i Sovjets militære magtmidler måtte naturligvis påkalde en prøvelse — økonomisk, politisk og militært — af hele den vestlige verdens strategi i den kamp, som man kun kan betegne som en verdenskamp. Hertil kom en betragtning, som jeg tror er rigtig, nemlig at den kendsgerning, at balancen ikke er forrykket til afgørende ugunst for vesten, medens samtidig Sovjetunionen på grund af sine tekniske sejre måske var blevet mindre mistænksom, kan betragtes som en situation, der kunne tænkes at være gunstig for forsøg på at skabe kontakt og nå frem til de forhandlinger, som vi alle må ønske. Det må være hovedopgaven — og her er vi ganske enige med regeringen — for alle ansvarlige at søge at få bragt en afslutning på den spændings og frygtens tid, som folkene, og det gælder også den kommunistiske verdens folk, gennemlever og ængstes ved.

Med hensyn til selve NATO-mødet tror jeg det vil være for tidligt at fælde nogen endelig dom. Jeg vil naturligvis håbe, at den højtærede ministers optimisme vil holde stik, men jeg tror ikke, man kan sige noget rigtigt om det, før resultaterne kommer til at foreligge af de forhandlinger, som man satte i gang på dette møde. Det betyder ikke, at det var forkert at holde mødet, og at det ikke også havde sine værdifulde sider. Jeg mener således, at den udtalelse, der blev udsendt ved mødets slutning, indeholder mange værdifulde og klare vurderinger og konklusioner. Den højtærede stats- og udenrigsminister og hele den danske delegation har stemt for denne udtalelse,

og de synspunkter, som blev vedtaget, kom også til udtryk i ministerens tale, omend, synes jeg, undertiden i en lidt afsvækket form.

Her er det da vigtigt for mig at fastholde, at NATO-magterne i Paris sagde til deres folk: tag ikke fejl af situationen. Den vestlige verden er stillet over for en stadig voksende udfordring fra den internationale kommunisme, der støttes helt og fuldt af Sovjetunionen. Den internationale kommunisme har så sent som den 14. og 16. november sidste år på en kongres af kommunistledere fra hele verden fastholdt beslutningen om, at verdensrevolutionen er målet, og at man vil søge denne verdensrevolution gennemført, helst naturligvis med fredelige midler, men om fornødent også med vold.

Her er den store afgørende forskel mellem den frie verdens demokratiske folk og den kommunistiske verden. Vi har ikke nogen drøm om verdensherredømmet, men vi har en drøm om frihed for alle folk. Det slås også fast i udtalelsen fra Paris, at Sovjetunionen stadig væk har som sit mål at svække og splitte den frie verden.

Hvis det billede, vi skal tegne gennem denne debat, derfor skal være sandt, er det nødvendigt at medtage den holdning, Sovjetunionen har indtaget over for de afgørende problemer i tiden. Det er nødvendigt at nævne de løfter, der højtideligt blev givet, men som ikke er blevet holdt. Jeg kan f. eks. nævne, at hele holdningen over for nedrustningsspørgsmålet er højst ejendommeligt, hvis man virkelig vil søge en fredelig udvikling. Alle de forslag, vesten har stillet, forslag, som ville være i stand til at standse rustningskapløbet, og som har fået tilslutning fra ikke mindre end 56 stater i De Forenede Nationer, er blevet blankt afvist af Sovjetunionen, og Sovjetunionen har i fortsættelse heraf boykottet enhver videre forhandling i De Forenede Nationer om nedrustning. Det er ting, som taler deres tydelige sprog. Men der er mere.

Vi har foran os brevfloden fra Sovjetunionens ministerpræsident Bulganin. Ordene er fredelige, men denne brevaktion har jo mange gange vist sig at være en dygtig manøvre til at gribe ind og om muligt forstyrre samarbejdet og fremkalde splittelse mellem vestens lande, og propaganda-